

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. V.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2012, č. j. 4 Ad 72/2010 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalované“) ze dne 2. 12. 2009, č. X, byl žalobkyni podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. od 22. 12. 2009 přiznán starobní důchod ve výši 10 562 Kč měsíčně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že výplata starobního důchodu v období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009 žalobkyni nenáleží, neboť není prokázáno splnění podmínek uvedených v § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Žalobkyně byla poučena, že prokáže-li podáním přehledu o příjmech a výdajích za rok 2009 (potvrzením Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 10), že i ve shora uvedené době vykonávala vedlejší samostatnou výdělečnou činnost v rozsahu nezakládajícím účast na pojištění, rozhodne správní orgán znovu o jejím nároku na výplatu starobního důchodu.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 9. 2010, č. j. X, zamítla námitky obsažené v podání žalobkyně ze dne 28. 6. 2010, neboť dospěla k závěru, že žalobkyně v tomto podání vyjádřila nesouhlas s potvrzením o výši vyměřovacího základu OSVČ za rok 2009 o uhrazení pojistného a o dalších skutečnostech rozhodných pro nárok a výši důchodu vydaným Pražskou správou sociálního zabezpečení, územním pracovištěm v Praze 10 dne

4. 2. 2010. Žalovaná usoudila, že napadené potvrzení není rozhodnutím o dávce důchodového pojištění ve smyslu § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, proti kterému lze podat podle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. písemné námitky. Podání žalobkyně tak vyhodnotila jako nepřípustné a proto je podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítla.

Proti tomuto rozhodnutí žalované podala žalobkyně včas žalobu u České správy sociálního zabezpečení, která ji následně postoupila Městskému soudu v Praze. V žalobě a jejím doplnění uvedla, že na podzim 2009 požádala o přiznání starobního důchodu. Datum přiznání důchodu určila na 22. 12. 2009. Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2009, č. j. X, ji žalovaná přiznala podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, starobní důchod, a to od jí určeného data. V odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné uvedla, že výplata starobního důchodu v období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009 žalobkyni nenáleží, neboť není prokázáno splnění podmínek uvedených v § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Žalovaná upozornila žalobkyni, že prokáže-li po podání přehledu o příjmech a výdajích za rok 2009 potvrzením Pražské správy sociálního zabezpečení, že i ve shora uvedené době vykonávala vedlejší samostatnou výdělečnou činnost v rozsahu nezakládajícím účast na pojištění, rozhodne žalovaná znova o nároku žalobkyně na výplatu starobního důchodu pro uvedenou dobu.

Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že podáním přehledu o příjmech za rok 2009 prokázala splnění této podmínky. PSSZ vnitřním sdělením ze dne 4. 2. 2010 oznámila žalované údaje z uvedeného přehledu žalobkyně. Žalovaná tudíž měla vydat nové rozhodnutí, kterým by zrušila shora uvedené rozhodnutí ze dne 2. 12. 2009 a přiznala žalobkyni starobní důchod také za období 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009. Přestože žalovaná měla takto jednat z úřední povinnosti, zaslala jí žalobkyně dne 15. 2. 2010 žádost o vydání dodatečného rozhodnutí o přiznání důchodu za období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009. Podáním této žádosti bylo podle názoru žalobkyně zahájeno správní řízení a žalovaná je tudíž povinna vydat rozhodnutí. Do dnešního dne však rozhodnutí nebylo vydáno a starobní důchod za období 22. 12. 2009 až 31. 12. 2009 dosud nebyl žalobkyni vyplacen. V červnu 2010 bylo žalobkyni doručeno sdělení žalované, že jí výplata starobního důchodu za předmětné období nenáleží z důvodů nesplnění podmínek § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Žalobkyně usoudila, že žalovaná k tomuto závěru dospěla na základě nepříliš vhodné formulace potvrzení PSSZ a podala proto žádost ze dne 28. 6. 2010 o přepracování tohoto vnitřního sdělení. Žalovaná však tuto žádost vyhodnotila jako námitky proti potvrzení a vydala žalobou napadené rozhodnutí.

Žalobkyně dále uvedla, že její žaloba se v podstatě netýká rozhodnutí o starobním důchodu ani jeho výplaty, ale směřuje proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2010, které je nesmyslné, neúčinné a zmatečné. Navrhla, aby městský soud podle § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) rozhodnutí žalované bez nařízení jednání zrušil pro nicotnost a řízení v této věci zastavil. Zdůraznila, že požaduje pouze zastavení řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí žalované a trvá na pokračování řízení zahájeného žádostí ze dne 15. 2. 2010 ve věci přiznání starobního důchodu, resp. jeho výplaty za období 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009. Dále se domáhala přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 300 Kč.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 6. 2012, č. j. 4 Ad 72/2010 – 35, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Dále rozhodl, že žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 300 Kč. Podání žalobkyně ze dne 15. 2. 2010 vyhodnotil jako žádost o vydání rozhodnutí o přiznání výplaty starobního důchodu v době od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009, jímž bylo zahájeno řízení o této žádosti. Dodal, že pokud žalobkyně požádala PSSZ v této souvislosti o upřesnění potvrzení o době její výdělečné činnosti jako OSVČ v roce 2009 s odkazem na platné znění zákona č. 155/1995 Sb., pak je možno toto podání posuzovat jako návrh důkazu nebo vyjádření ve smyslu § 36 správního řádu. Podle městského soudu žalovaná nevyhodnotila žádost žalobkyně ze dne 28. 6. 2010 adresovanou PSSZ správně, když usoudila, že jde o námitky proti tímto orgánem vydanému potvrzení ze dne 4. 2. 2010. Z obsahu tohoto podání je totiž zřejmé, že žalobkyně žádala pouze upřesnění podaného potvrzení právě v souvislosti s žádostí o vyplacení starobního důchodu za dobu, za niž jí vyplacen nebyl. Soud proto shledal žalobu důvodnou pro nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované.

Současně nevyslovil nicotnost rozhodnutí žalované, jak požadovala žalobkyně, neboť neshledal nedostatek věcné příslušnosti správního orgánu k jeho vydání (§ 77 odst. 1 správního řádu) ani vnitřní rozpornost či faktickou neuskutečnitelnost nebo jinou vadu ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu, pro kterou nelze napadený akt vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

Nezákonnost rozhodnutí žalované spatřuje městský soud v nesprávném právním posouzení podání žalobkyně ze dne 28. 6. 2010, které učinila v řízení zahájeném její žádostí ze dne 15. 2. 2010. Napadené rozhodnutí žalované tak bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť jím bylo chybně posouzeno podání žalobkyně jako námitky směřující proti potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2010, ačkoliv v něm žalobkyně pouze chtěla upřesnit údaje týkající se její žádosti o doplacení důchodu. Následovalo pak vydání nesprávného procesního rozhodnutí o zamítnutí námitek z důvodu jejich nepřípustnosti. Městský soud proto rozhodnutí žalované zrušil a uložil ji v dalším řízení znovu vyhodnotit podání ze dne 28. 6. 2010, které žalobkyně adresovala PSSZ v souvislosti s její žádostí o vyplacení starobního důchodu za dobu od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vyjádřila přesvědčení, že postupovala v souladu s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. a § 92 odst. 1 správního řádu, jelikož žalobkyně své podání ze dne 28. 6. 2010 sama označila za námitky proti potvrzení PSSZ. Z obsahu tohoto podání žalobkyně podle stěžovatelky jasně vyplývá, že se jím domáhá potvrzení jejího nároku na výplatu starobního důchodu v požadovaném období. Podle stěžovatelky však není pochyb o tom, že námitky žalobkyně nesměřují proti žádnému rozhodnutí stěžovatelky a jsou proto nepřípustné. Z tohoto důvodu je stěžovatelka napadeným rozhodnutím zamítla. Na správnosti tohoto postupu nic nemění ani skutečnost, že stěžovatelka mohla, s přihlédnutím k obsahu předmětného podání účastnice řízení, posoudit toto podání také jako žádost o výplatu starobního důchodu v období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009. Jelikož však o tomto nároku již rozhodla rozhodnutím ze dne 2. 12. 2009, přičemž prioritním požadavkem žalobkyně je úprava potvrzení PSSZ, na jehož znění závisí nové posouzení nároku žalobkyně na výplatu starobního důchodu za předmětné

období, stěžovatelka zachovala tuto prioritu a rozhodla pouze o nepřípustnosti podaných námitek.

Stěžovatelka dodala, že doklad o výkonu vedlejší výdělečné činnosti v rozsahu nezakládajícím účast na pojištění, který by byl podkladem pro změnu rozhodnutí o nároku na výplatu starobního důchodu, žalobkyně zatím nepředložila.

Stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť realizací případně nezákonného rozhodnutí Městského soudu v Praze by utrpěla nenahraditelnou újmu na finančních prostředcích čerpaných ze státního rozpočtu. Přiznání odkladného účinku není podle stěžovatelky v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně zrekapitulovala dosavadní vývoj věci a uvedla, že Městský soud v Praze správně vyhodnotil podání žalobkyně ze dne 15. 2. 2010. Tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti, že žalobkyně zatím nepředložila doklad o výkonu vedlejší výdělečné činnosti v rozsahu nezakládajícím účast na pojištění, který by byl podkladem pro změnu rozhodnutí o nároku na výplatu starobního důchodu, označila žalobkyně za nepravdivé, neboť řádně a v termínu podala Přehled o příjmech a výdajích za rok 2009. Žádost žalobkyně o přiznání odkladného účinku označila žalobkyně za populistické prohlášení poplatné současnému trendu vládní ideologie o nutnosti šetřit státní prostředky.

Závěrem žalobkyně vyčíslila náklady spojené s hájením svých práv, které tvoří studium zákonů, písemná zpracování velkého množství podání, papír, tisk, amortizace zařízení, právní porady, které je jako laik nucena absolvovat, poštovné a jízdné za MHD při podávání dokumentů. Tyto náklady podle stěžovatelky činí 100 Kč měsíčně, od vydání rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2010 tak činí úhrnem 2300 Kč. Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a potvrdil rozsudek Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení soudního řádu správního lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodování (zde navíc přednostním) o samotné kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti. Nad rámec toho Nejvyšší správní soud dodává, že návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

by v projednávané věci ostatně nemohl být úspěšný, neboť – jak již upozornil zdejší soud např. v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, - je institut odkladného účinku *primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.*

Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce", je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě. O takovou újmu se nepochybně v případě instituce, jakou je Česká správa sociálního zabezpečení v dané věci nejedná, když předmětem řízení je výplata starobního důchodu stěžovatelce pouze za dobu od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009.

Nejvyšší správní soud považuje na tomto místě za vhodné pro větší přehlednost a úplnost nejprve poukázat na skutkový stav věci, ze kterého vycházel.

Rozhodnutím stěžovatelky ze dne 2. 12. 2009, č. X, byl žalobkyni podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. od 22. 12. 2009 přiznán starobní důchod ve výši 10 562 Kč měsíčně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že výplata starobního důchodu v období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009 žalobkyni nenáleží, neboť není prokázáno splnění podmínek uvedených v § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.

Dne 1. 2. 2010 žalobkyně na PSSZ odevzdala Přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2009.

Dne 4. 2. 2010 PSSZ oznámila stěžovatelce, že vyměřovací základ žalobkyně za rok 2009 činí 70 668 Kč, žalobkyně byla v roce 2009 účastna pojištění OSVČ od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009. Dále uvedla, že činnost žalobkyně za rok 2009 byla považována za činnost hlavní. Z podaného přehledu o příjmech a výdajích za rok 2009 bylo zjištěno, že dosáhla daňového základu – 27.998 Kč. Přehled byl zpracován s vyměřovacím základem určeným v minimální výši 70.668 Kč.

Dne 15. 2. 2010 žalobkyně požádala stěžovatelku o vydání dodatečného rozhodnutí, kterým ji bude přiznána výplata starobního důchodu za období 22. 12. 2009 až 31. 12. 2009.

Stěžovatelka přípisem ze dne 10. 6. 2010 žalobkyni sdělila, že obdržela její podání ze dne 17. 12. 2009, 16. 2. 2010 a 22. 4. 2010. Dále uvedla, že podle ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., výše starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, na který vznikne nárok v době od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2005, nesmí být nižší než výše důchodu, která by náležela, kdyby důchod byl přiznán podle předpisů platných ke dni 31. 12. 1995 v rozsahu uvedeném v odstavci 4, a to včetně zvýšení, která by náležela k tomuto důchodu pouze k tomuto dni. Pro účely porovnání výší starobních, plných invalidních a částečných invalidních důchodů podle věty první se výší důchodů rozumí procentní výměry těchto důchodů. Výše základní výměry starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, pokud se jejich výše stanoví po 31. 12. 1995 s použitím předpisů platných před 1. 1. 1996, se stanoví podle předpisů platných ke dni, od něhož se přiznává důchod; přitom v této výši základní výměry důchodu je zahrnuto zvýšení o pevnou částku.

Žalovaná rovněž zmínila, že získal-li podle § 71 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. pojištěnec alespoň jeden rok zaměstnání, které bylo podle předpisů platných před 1. 6. 1992 zařazeno do I. (II.) pracovní kategorie nebo do I. (II.) kategorie funkcí, postupuje se při stanovení výše starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu podle odstavce 1, vznikne-li nárok na důchod v době od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2018. V období po 31. 12. 2005 se podle věty první postupuje jen na žádost pojištěnce. Ustanovení § 71 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. se však na starobní důchod přiznaný podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. nevztahuje, neboť analogická dávka před 1. 1. 1996 neexistovala.

Z výše uvedeného tak podle stěžovatelky vyplývá, že kdyby bylo dodatečně prokázáno, že v roce 1992 byl výkon zaměstnání zařazen do II. pracovní kategorie, neměla by tato skutečnost vliv na výši starobního důchodu, neboť dobu pojištění ve II. pracovní kategorii již pro výpočet důchodu podle zákona č. 155/1995 Sb. nelze hodnotit.

Stěžovatelka dále zdůraznila, že podle § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 31, nenáleží do dosažení důchodového věku, pokud je vykonávána výdělečná činnost nebo je poskytována podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci. Ode dne dosažení důchodového věku se posuzují podmínky pro výplatu starobního důchodu obdobně podle § 37 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.

Stěžovatelka konstatovala, že z potvrzení PSSZ o výši vyměřovacího základu za rok 2009, o uhrazení pojistného a o dalších skutečnostech rozhodných pro nárok a výši důchodu za účelem provedení příslušné úpravy výše důchodu ve smyslu § 56 zákona č. 155/1995 Sb. zjistila, že samostatná výdělečná činnost pro rok 2009 byla považována za činnost hlavní. Z podaného přehledu o příjmech a výdajích za rok 2009 dále zjistila, že žalobkyně dosáhla daňového základu – 27 998 Kč. Přehled byl zpracován s vyměřovacím základem určeným v minimální výši 70 668 Kč. V roce 2009 byla žalobkyně účastna pojištění osob samostatně výdělečně činných v době od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009. Pojistné bylo uhrazeno dne 1. 2. 2010.

Stěžovatelka tak v přípise ze dne 10. 6. 2010 dospěla k závěru, že výplata starobního důchodu v období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009 žalobkyni nenáleží z důvodu nesplnění podmínek § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.

Podáním ze dne 28. 6. 2010 se žalobkyně domáhala upřesnění dle jejího názoru nedostatečných údajů, opravy chybně uvedených údajů a upřesnění zavádějících formulací potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2010. Podle žalobkyně by měl správný závěr tohoto potvrzení znít takto: „*činnost výše jmenované pro rok 2009 byla považována od 1. 1. 2009 do 21. 12. 2009 za činnost hlavní, od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009 dle § 9 odst. 6) a 7) zákona č. 155/1995 Sb., za činnost vedlejší. Po podaném Přehledu o příjmech a výdajích za rok 2009 bylo zjištěno, že dosáhla daňového základu -27.988, Kč. Přehled byl zpracován s vyměřovacím základem určeným v minimální výši 70.668,- Kč. Období 1. 1. 2009 až 21. 12. 2009 má pojištěn. K dobrovolné účasti důchodového pojištění na období 22. 12. 2009 až 31. 12. 2009 se nepřihlásila*“. Žalobkyně požadovala, aby potvrzení PSSZ bylo přepracováno dle jejích požadavků a tím bylo uvedeno do souladu se skutečnostmi, které doložila v Přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2009. Přepracování potvrzení PSSZ požadovala žalobkyně proto, že stěžovatelka na základě nesprávných, nepravdivých, neúplných a zavádějících údajů, které uvedla PSSZ v potvrzení ze dne 4. 2. 2010 odmítla žalobkyni vyplatit starobní důchod za období 22. 12. 2009 až 31. 12. 2009, přestože splnila všechny podmínky této výplaty.

Následně bylo vydáno již zmíněné rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2010, č. j. X, jímž byly zamítnuty námitky žalobkyně jako nepřípustné.

Z provedené rekapitulace vyplývá, že v posuzovaném případě se primárně jedná o posouzení otázky, zda stěžovatelka postupovala správně, když podání žalobkyně ze dne 28. 6. 2010 vyhodnotila jako nepřípustné námitky, neboť nebyly podány proti jejímu rozhodnutí, ale proti již opakovaně zmiňovanému potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2010.

Nejvyšší správní soud má za to, že při posouzení této otázky je třeba vyhodnotit především obsah přípisu stěžovatelky žalobkyni ze dne 10. 6. 2010 a na něj navazujícího podání žalobkyně ze dne 28. 6. 2010, přičemž je třeba jej vyložit rovněž ve vztahu k podání žalobkyně ze dne 15. 2. 2010, v němž se domáhala toho, aby stěžovatelka vydala nové rozhodnutí, kterým ji přizná výplatu starobního důchodu také za období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009.

Stěžovatelka v přípise ze dne 10. 6. 2010 žalobkyni m. j. (tj. mimo vysvětlení vztahujícího se zřejmě k jinému požadavku žalobkyně) sdělila, že jí výplata starobního důchodu v období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009 nenáleží z důvodu nesplnění podmínek § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., neboť v uvedeném období její samostatná výdělečná činnost byla považována za činnost hlavní a nikoliv vedlejší (v rozsahu nezakládajícím účast na pojištění).

Vzhledem k těmto skutečnostem dospěl Nejvyšší správní soud k přesvědčení, že na přípis stěžovatelky ze dne 10. 6. 2010 je třeba s ohledem na jeho obsah nahlížet jako na správní rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., které bylo vydáno ve správním řízení zahájeném žádostí žalobkyně ze dne 15. 2. 2010 o výplatu starobního důchodu za období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009. Tímto přípisem (rozhodnutím) nepochybně stěžovatelka rozhodla o právu žalobkyně na výplatu starobního důchodu za požadovanou dobu a jde tedy o rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Toto rozhodnutí, ač tak formálně označeno není, obsahuje až na poučení o opravném prostředku veškeré náležitostí správního rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 1 až 3 a § 69 odst. 1 a 2 správního řádu. Je v něm totiž obsažen výrok, odůvodnění, označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení a podpis oprávněné úřední osoby. Z tohoto rozhodnutí je dále patrné, kterého podání účastníka řízení (žalobkyně) se týkalo a co bylo předmětem tohoto podání. Je v něm rovněž uvedeno, podle jakého právního předpisu stěžovatelka podání žalobkyně posoudila v reflexi na konkrétní případ a je v něm konečně též uvedeno, z jakých důvodů nebylo žádosti žalobkyně o výplatu starobního důchodu za výše již uvedené období vyhověno.

Na toto rozhodnutí žalobkyně reagovala podáním ze dne 28. 6. 2010. Je nutno připustit, že většina obsahu tohoto podání žalobkyně se týkala požadavku na změnu potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2010, v jeho závěru však žalobkyně zdůraznila, že se přepracování tohoto potvrzení domáhá právě proto, že jí stěžovatelka odmítla vyplatit starobní důchod za období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009, přestože žalobkyně podle svého přesvědčení splnila všechny podmínky pro jeho výplatu. Podle Nejvyššího správního soudu je ze všech souvislostí, včetně časových, zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o to, že se žalobkyni jedná především o doplacení požadované dávky, o němž stěžovatelka rozhodla negativně.

Podání žalobkyně ze dne 28. 6. 2010 je pak nutno vyhodnotit podle jeho obsahu jako námitky proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Žalobkyně v něm podání sice v převážné míře polemizuje s obsahem potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2010, závěrem však zdůrazňuje, že tak činí především proto, aby jí byl přiznán starobní důchod za období od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009 a je tedy zřejmé, že brojí proti rozhodnutí stěžovatelky ze dne 10. 6. 2010. Ostatně to, že žalobkyně v tomto svém podání napadá především rozhodnutí stěžovatelky ve formě přípisu ze dne 10. 6. 2010 je zřejmé také z časové návaznosti, neboť žalobkyně svým podáním ze dne 28. 6. 2010 bezprostředně reaguje na přípis (rozhodnutí) stěžovatelky ze dne 10. 6. 2010, nikoli na potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2010, které obdržela několik měsíců předtím.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále poukazuje na skutečnost, že ostatně také sama žalobkyně považuje přípis stěžovatelky ze dne 10. 6. 2010 za materiální rozhodnutí, byť formálně nesprávně označené, což vyplývá z doplnění žaloby, ve kterém mimo jiné uvedla, že *„v červnu 2010 jsem obdržela sdělení ČSSZ ze dne 10. června 2010, že mi výplata důchodu nenáleží. Pomiňme fakt, že přiznání či nepřiznání výplaty starobního důchodu se řeší rozhodnutím a že ČSSZ má povinnost rozhodnut do 90 dnů (přehled jsem podala 1. února 2010). I když okolnost, že nebylo vydáno rozhodnutí a věc byla „vyřízena" prostým sdělením, má svůj význam. Jsem přesvědčena, že záměrný. Upírá se mi tak právo zákonných opravných prostředků"*.

V tomto ohledu lze dát žalobkyni za pravdu, neboť stěžovatelka ji svým dalším postupem vyloučila z možnosti podání opravných prostředků. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelka pochybila, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že námitky žalobkyně jsou nepřípustné, neboť nesměřují proti žádnému jejímu rozhodnutí; jde nepochybně o námitky směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2010.

Městský soud v Praze tedy věc posoudil správně, pokud rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2010 zrušil s tím, že bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť v rámci řízení zahájeného žádostí ze dne 15. 2. 2010 - kterou se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí o výplatě starobního důchodu za dobu od 22. 12. 2009 do 31. 12. 2009 - stěžovatelka nesprávně posoudila podání žalobkyně ze dne 28. 6. 2010 jako námitky proti potvrzení PSSZ ze dne 4. 2. 2010. Závěr městského soudu, který stěžovatelce uložil, aby v dalším řízení znovu vyhodnotila podání žalobkyně ze dne 28. 6. 2010 je však třeba s ohledem na výše uvedené potřeba upřesnit v tom směru, že stěžovatelka k tomuto podání žalobkyně přistoupí jako k námitkám ve smyslu § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., proti rozhodnutí stěžovatelky ze dne 10. 6. 2010 a vydá rozhodnutí, v němž se s nimi věcně vypořádá.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek městského soudu netrpí vadou uvedenou v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s § 60 odst. 2. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalobkyni, která se domáhala přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 2300 Kč, Nejvyšší správní soud tyto náklady řízení nepřiznal, především proto, že žalobkyně se v řízení o kasační stížnosti pouze vyjádřila ke kasační stížnosti stěžovatelky a nevznikly ji tak žádné náklady nad běžný rámec. Požadavku žalobkyně na přiznání nákladů řízení vzniklých od vydání rozhodnutí stěžovatelky ze dne 8. 9. 2010, č. j. X, nelze vyhovět, neboť Nejvyššímu správnímu soudu za dané procesní situace přísluší rozhodovat pouze o nákladech řízení o kasační stížnosti, nikoli o nákladech řízení vzniklých stěžovatelce od počátku řízení správního, nehledě k tomu, že žalobkyně požadované náklady řízení, jejichž výši jen odhadla, nijak nedoložila.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu